

Sygn. akt II Ka 80/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Joanny Ślesieńskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018r.

sprawy **K. S.**

oskarżonej z art.284§2k.k. w zw. z art.12k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej B. A.

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 9 listopada 2017r. sygn. akt II K 624/17

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżycielki posiłkowej rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł i wymierza jej opłatę za to postępowanie w kwocie 60zł.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 624/17, oskarżoną K. S. uznał za winną tego, że w okresie od 7 marca 2016 r. do 21 listopada 2016 r. w B. gm. K., działając

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc pracownicą „ Hurtowni (...) A. ”, do której obowiązków należała sprzedaż i dostarczanie towarów przyjmowanych na stan przywłaszczyła sobie powierzone jej pieniądze i artykuły spożywcze w ten sposób, że nie rozliczyła się

z pieniędzy pobranych od podmiotów kupujących towar w łącznej kwocie 10.572,64zł oraz nie rozliczyła się z towaru przyjętego na stan w postaci różnych artykułów spożywczych w łącznej wysokości 19.677,07 zł, powodując tym łączne straty

w wysokości 30.249.71 zł na szkodę B. A. tj. popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt. 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej K. S. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej B. A. kwoty 28.299,02 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżoną K. S. uznał za winną popełnienia ciągu ośmiu przestępstw z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnionych w ten sposób, że:

1. w dniu 22 sierpnia 2016 r. w S. pow. K., jako pracownica „ Hurtowni (...) A. ”, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyla nieprawdę w ten sposób, że będąc uprawnioną wystawiła fakturę VAT sprzedaży artykułów spożywczych nr (...), oryginał opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując kupującemu i inkasując gotówkę a kopię opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując pracodawcy,

2. w dniu 20 października 2016 r. w S. pow. K., jako pracownica „ Hurtowni (...) A. ”, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyla nieprawdę w ten sposób, że będąc uprawnioną wystawiła faktury VAT sprzedaży artykułów spożywczych nr (...), oryginał opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując kupującemu i inkasując gotówkę a kopię opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując pracodawcy,

3. w dniu 26 października 2016 r. w B. gm. K., jako pracownica „ Hurtowni (...) A. ”, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyla nieprawdę w ten sposób, że będąc uprawnioną wystawiła Kwit KP nr (...) potwierdzający przyjęcie kwoty 100 zł jako część zapłaty za fakturę VAT nr (...) którą to zapłatę w całości przyjęła w dniu 18 lipca 2016 r., wystawiając kwot nr (...),

4. w dniu 28 października 2016 r. w B. gm. K., jako pracownica „ Hurtowni (...) A. ”, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyla nieprawdę w ten sposób, że będąc uprawnioną wystawiła Kwit KP nr (...) potwierdzający przyjęcie kwoty 200 zł jako część zapłaty za fakturę VAT nr (...) którą to zapłatę w całości przyjęła w dniu 16 września 2016 r.,

5. w dniu 31 października 2016 r. w K., jako pracownica „ Hurtowni (...) A. ”, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyla nieprawdę w ten sposób, że będąc uprawnioną wystawiła fakturę VAT sprzedaży artykułów spożywczych nr (...), oryginał opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując kupującemu i inkasując gotówkę a kopię opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując pracodawcy,

6. w dniu 26 października 2016 r. w B., jako pracownica „ Hurtowni (...) A. ”, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyla nieprawdę w ten sposób, że będąc uprawnioną wystawiła faktury VAT sprzedaży artykułów spożywczych nr (...), oryginał opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując kupującemu i inkasując gotówkę a kopię opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując pracodawcy,

7. w dniu 9 listopada 2016 r. w R., jako pracownica „ Hurtowni (...) A. ”, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyla nieprawdę w ten sposób, że będąc uprawnioną wystawiła faktury VAT sprzedaży artykułów spożywczych nr (...), oryginał opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując kupującemu i inkasując gotówkę a kopię opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując pracodawcy,

8. w dniu 10 listopada 2016 r. w K., jako pracownica „ Hurtowni (...) A. ”, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczyla nieprawdę w ten sposób, że będąc uprawnioną wystawiła faktury VAT sprzedaży artykułów spożywczych nr (...), oryginał opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując kupującemu i inkasując gotówkę a kopię opatrzyła zapisem sposób płatności (...) przekazując pracodawcy

i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt. 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Nadto Sąd, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k., połączył orzeczone w wyroku jednostkowe kary ograniczenia wolności i wymierzył oskarżonej K. S. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zaskarżając go w części tj. co do pkt. I, II, III i IV. Na podstawie art. 438 pkt. 1-4 k.p.k. orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę art. 46 § 1 k.k. przez nie zasądzenie odsetek ustawowych od pobranych kwot przez oskarżoną, a nie przekazanych B. A., tym samym nie została prawiona cała szkoda wyrządzona przestępstwem,

2. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.:

- art. 410 k.p.k. polegającą na wydaniu orzeczenia w niniejszej sprawie tylko na wybiórczym materiale dowodowym, z pominięciem całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności pominięcie dowodu z zeznań B. A. oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy,
- art. 424 § 1 k.p.k. poprzez brak szczegółowego wyliczenia sum, które przywłaszczyła oskarżona; nadto Sąd nie dokonał zapisów swych obliczeń, co uniemożliwia prawidłową ocenę wyroku i rozstrzygnięć w nim zawartych przez Sąd II instancji,
- art. 49 k.p.k. przez błędną interpretację tego przepisu i tym samym nieuprawnione przyjęcie, że B. A. nie jest pokrzywdzoną w zakresie kwot, które oskarżona dodatkowo pobierała jedno lub wielokrotnie od kontrahentów pokrzywdzonej tj. że nie jest pokrzywdzoną w stosunku do kwot przywłaszczonych ponad sumę 10.572,64 zł,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na jego treść, polegający na uznaniu przez Sąd orzekający, że przywłaszczenie pieniędzy przez oskarżoną nastąpiło tylko co do kwoty 10.572,64 zł zamiast co do kwoty 21.608,56 zł, w sytuacji gdy analiza zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań B. A. i pozostałych dowodów nie pozwala na przyjęcie takich ustaleń; nadto, że ustalając kwotę naprawienia szkody Sąd uznał, iż należało odjąć sumę 1.950,69 zł jako kwotę potrąconą z wynagrodzenia, zaś faktycznie kwota do naprawienia szkody ujęta w akcie oskarżenia czy też zawiadomieniu o popełnionym przestępstwie została już pomniejszona o tę właśnie sumę,

4. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej w stosunku do K. S. w postaci wymierzenia kar jednostkowych, a następnie kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonej przestępstw, długofalowe działanie, duża suma zagarniętych i przywłaszczonych pieniędzy przemawiają za orzeczeniem surowszych jednostkowych kar pozbawienia wolności za wskazane w akcie oskarżenia przestępstwa i w konsekwencji wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 1 roku.

Podnosząc te zarzuty pełnomocnik wniósł o

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I, III i IV w zakresie wymierzonych oskarżonej kar ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne poprzez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności powyżej 1 roku,
- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I w zakresie opisu popełnionego przez oskarżoną czynu tj. „że nie rozliczyła się z pieniędzy pobranych od pomiotów kupujących towar w łącznej kwocie 21.608,56 zł”,
- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. II poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 41.285,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami z rozbiciem na poszczególne przywłaszczone kwoty,
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację oskarżona K. S. wniosła o nie uwzględnienie apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej okazała się bezzasadna.

Nadmienić jedynie należy, że dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Zaskarżone orzeczenie pozostaje, więc w pełni pod ochroną zwłaszcza przepisu art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał jakie okoliczności uznał za udowodnione, wyjaśniając które ze zgromadzonych dowodów i z jakiego powodu uznał za wiarygodne. Tok rozumowania Sądu przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny oraz poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy aprobuje i należy zaakcentować te elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

W pierwszym z zarzutów apelacyjnych pełnomocnik B. A. wskazuje, iż Sąd I instancji niezasadnie nie zasądził na rzecz oskarżycielki posiłkowej odsetek ustawowych od pobranych, a nie przekazanych pracodawcy kwot. Tym samym nie szkoda wyrządzona przestępstwem nie została naprawiona w całości.

Sąd odwoławczy ma świadomość, że wobec zmiany z dniem 1 lipca 2015 r. charakteru prawnego obowiązku naprawienia szkody – obecnie jest to środek kompensacyjny, dopuszczalne jest uwzględnienie przy ustalaniu wysokości odszkodowania także odsetek (M. Iwański, M. Jakubowski, M. Szewczyk w: Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, pod red. A. Wróbel i A. Zoll, komentarz do art. 46 k.k. teza 36). Niemniej jednak żądanie skarżącego ich zasądzenia było z jednej nieprecyzyjne, z drugiej zaś mało stanowcze. Wskazać bowiem trzeba, że w sprzecznie od wyroku nakazowego pełnomocnik skarżącego wniósł o „zasądzenie naprawienia szkody w kwocie 41.285,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie płatności (k. 189). Zaniechał jednak wskazania dnia (terminu wymagalności) od którego odsetki winny liczone. Nie jest zatem jasne czy pełnomocnik żąda odsetek np. od dnia wskazanego w piśmie oskarżonej znajdującym się na karcie 14, czy może od dnia zwrotu przez oskarżycielkę kwot pobranych przez K. S. od jej kontrahentów, czy może jeszcze innego terminu. Co więcej, odmiennie żądanie co do odsetek sformułował w momencie przedstawienia stanowiska końcowego w sprawie, wskazał bowiem że wnosi o zobowiązanie oskarżonej do naprawienia szkody „wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia płatności” (k. 208). Tak sformułowany wniosek wskazuje raczej, że pełnomocnik żąda odsetek ustawowych w razie opóźnienia wykonania przez oskarżoną a orzeczonego przez Sąd, obowiązku naprawienia szkody. W tej sytuacji Sąd nie uwzględniając odsetek przy ustalaniu wysokości szkody nie uchybił przepisowi art. 46 § 1 k.p.k. Jeżeli pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej stoi na stanowisku, że orzeczony obowiązek nie pokrywa całej szkody pokrzywdzony może dochodzić dodatkowych roszczeń w postępowaniu cywilnym – art. 415 § 2 k.p.k. Powyższa uwaga pozostaje w pełni aktualna co do okoliczności pomniejszenia przez Sąd Rejonowy kwoty 30.249,71 zł (stanowiących sumę pobranych przez oskarżoną pieniędzy z których nie rozliczyła się z B. A. oraz wartości przywłaszczonych towarów), o kwotę 1.950,69 zł będącej wynagrodzeniem za pracę oskarżonej, którą to oskarżycielka potrąciła tytułem naprawienia części wyrządzonej szkody. Sąd odwoławczy dostrzega fakt, iż z oświadczenia B. A. znajdującego się na karcie 10 wynika, że z wynagrodzenia pokryto należności wynikające z faktur VAT o nr (...). Niemniej jednak w protokole przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania B. A. w charakterze świadka pokrzywdzona wskazała na przywłaszczenie pieniędzy z w/w faktur (k. 2v). W tej sytuacji Sąd Rejonowy orzekając o przywłaszczeniu przez oskarżoną pieniędzy uwzględnił też kwoty pobrane na poczet faktur VAT o nr (...) (s. 4 uzasadnienia). Nadto zeznając na okoliczność potrącenia kwoty 1.950,69 zł stanowiących wynagrodzenie oskarżonej nie dokonała jakiegokolwiek rozróżnienia z jakimi należnościami ją skompensowała. Sąd Okręgowy zauważa również, że potrącenie zostało przeprowadzone wbrew przepisom rozdziału II zatytułowanego Ochrona wynagrodzenia za pracę, a znajdującego się w ustawie z dnia

26 czerwca 1974 r. – Kodeksie pracy (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 108) określającego choćby kwoty wolne od potrąceń.

Sąd Rejonowy nie naruszył również przepisu art. 49 § 1 k.p.k. uznając, że B. A. nie jest osobą pokrzywdzoną wobec pobierania przez oskarżoną od kontrahentów, drugiej oraz każdej następnej zapłaty za raz dostarczony towar. Chodzi tu o kwoty, faktury i kwity KP szczegółowo wymienione przez Sąd na stronie 5 i 6 uzasadnienia. Skoro bowiem sprzedaż towaru należącego do oskarżycielki następowała tylko jeden raz, to tylko jedną zapłatą za towar będący przedmiotem transakcji oskarżona była zobowiązana przekazać B. A.. Ani K. S. nie była uprawniona do przyjęcia/pobrania kolejnych kwot będących zapłatą za już wcześniej opłacony towar, ani też B. A. nie była uprawniona do ich odebrania. Pieniądze te nie wiązały się bowiem z ekwiwalentem w postaci wydania przez oskarżycielkę kolejnej partii towaru. W tej sytuacji B. A. nie była zobowiązana do zwrotu jej kontrahentom kwot pobranych przez K. S. po raz drugi i każdy kolejny. W tej sytuacji brak jest podstaw do twierdzenia, że w w/w zakresie dobra prawne oskarżycielki zostały bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo K. S. (art. 49 § 1 k.p.k.). Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy działanie oskarżonej można by jedynie rozpatrywać pod względem wypełnienia przesłanek z art. 286 § 1 k.p.k., jednakże na szkodę kontrahentów od których pobierała dodatkowe kwoty pieniędzy. Powyższe stanowiłyby jednak wyjście poza granice aktu oskarżenia. W konsekwencji, brak było podstaw do przyjęcia, że oskarżona dokonała przywłaszczenia na szkodę B. A. kwoty 21.608,56 zł nie zaś 10.572,64 zł.

Skarżący wskazał również na obrazę art. 424 § 1 k.p.k. ze względu na brak szczegółowego wyliczenia w uzasadnieniu wyroku sum, które przywłaszczyła oskarżona. Powyższy zarzut wynika jednak z braku dostatecznie wnikliwej analizy uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia albowiem Sąd I instancji na stronach 1-4 uzasadnienia wskazał jakie konkretnie kwoty oskarżona przywłaszczyła przyjmując pieniądze od kontrahentów i nie przekazując ich następnie oskarżycielce oraz z jakich transakcji sprzedaży wynikały (wraz z podaniem dat, numerów faktur VAT oraz numerów kwitów KP). Ustalenia Sądu w powyższym zakresie są jasne, precyzyjne oraz w sposób przejrzysty przedstawione, nie jest zatem jasne na jakie dodatkowe wyliczenia skarżący wskazuje. Dodać jedynie należy, że pełnomocnik nie podniósł żadnych zarzutów względem prawidłowości obliczeń przedstawionych przez Sąd Rejonowy. Kontrola instancyjna takowych zaś nie ujawniła. Nadmienić nadto należy, że w uzasadnieniu przedstawiony został w wyczerpujący sposób tok rozumowania Sądu, który doprowadził do wydania konkretnego orzeczenia. Sąd wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach, wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności, które spowodowały wydanie wyroku skazującego wobec K. S.. Pamiętać także należy, że uzasadnienie sporządzane jest po wydaniu wyroku, a więc nie mogło mieć wpływu na jego treść.

Nie można zgodzić się również z zarzutem naruszenia art. 410 k.p.k. z uwagi na pominięcie całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności pominięcie dowodu z zeznań B. A. oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. W ocenie Sądu odwoławczego także ten zarzut okazał się chybiony i podobnie jak omówiony powyżej wynika z pobieżnej analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Jego treść wskazuje bowiem, że w zasadzie brak jest w przedmiotowej sprawie dowodów którym Sąd odmówił wiary. Odnośnie zaś zeznań B. A. podlegały one ocenie Sądu (s. 7 uzasadnienia) i podobnie jak dokumenty zgromadzone w aktach (w szczególności wydruk z przeprowadzonego remanentu, faktury VAT i kwity KP) stanowiły podstawę czynionych przez ustaleń faktycznych (s. 6 uzasadnienia). Jeszcze raz bowiem powtórzyć należy, że brak nałożenia na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody w kwocie wskazanej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej wynika nie z faktu odmówienia wiary dowodowi z jej zeznań lecz uznania, iż nie jest ona osobą pokrzywdzoną co do pobierania przez oskarżoną od kontrahentów, drugiej oraz każdej następnej zapłaty za raz dostarczony towar, a nadto pomniejszenia obowiązku o sumę 1.950,69 zł wcześniej potrąconą przez B. A..

Ze względu na podniesiony zarzut kontroli instancyjnej podlegało także rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego co do wymierzonej kary.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że zgodnie z treścią art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzając karę, czyni to według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę. Winien jednak brać pod uwagę szereg ogólnych oraz

szczególnych dyrektyw, do których należą m.in. stopień winy, społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na wymiar kary winny mieć również wpływ motywacja i sposób zachowania się sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie się po jego popełnieniu.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary wskazać należy, iż mógł się okazać tylko wówczas zasadny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo sądów. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyr. SN z 02.02.1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd I instancji stosując art. 37a k.k. i orzekając w przedmiocie kar jednostkowych ograniczenia wolności, miał na uwadze treść art. 53 § 1 i 2 k.k., a przy tym baczyl by orzeczone kary nie przekroczyły stopnia winy oskarżonej i spełniły wobec niej cele zapobiegawcze i wychowawcze. Należało mieć przy tym na względzie okoliczności łagodzące (przyznanie się do popełnienia przestępstwa oraz uprzednia niekaralność) i obciążające (wielkość wyrządzonej szkody oraz wielość przestępczych zachowań). Ich zestawienie nie pozwala jednak na przychylenie się do wniosku skarżącego i wymierzenie wobec K. S. kary jednostkowych pozbawienia wolności, a następnie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej jednego roku. Sprzeciwiają się temu przede wszystkim w/w okoliczności łagodzące ale także stopień społecznej szkodliwości charakteryzujący wszystkie czyny objęte karą łączną. Nadto wbrew stanowisku pełnomocnika kara łączna 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie w żadnym razie nie może być uznana za karę łagodną. Przeciwnie, jej długotrwałość oraz miesięczny wymiar będą stanowiły właściwą, albowiem wyraźnie odczuwalną odpłatę za przestępcze zachowania oskarżonej, a przez to cele zapobiegawcze i wychowawcze będą mogły być spełnione w wyższym stopniu. Słusznie przy tym Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że okoliczności brane pod uwagę przy wymierzaniu kary łącznej nie dawały podstawy do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego dla oskarżonej modelu, tj. kumulacji, ani też najbardziej korzystnego – systemu absorpcji. Zastosowanie w tej sytuacji znalazła zasada asperacji. W ten sposób uwzględniona została bliskość czasowa czynów oskarżonej wskazująca w istocie, iż jej zachowania stanowiły niejako pewną całość przestępczego procederu.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 663) oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861). O opłacie należnej od oskarżycielki posiłkowej za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł natomiast w oparciu o art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) określając jej wysokość na 60 zł.

Agata Wilczewska